

Tây Bắc hùng vĩ

Tây Bắc, nơi cách xa đồng bằng và thành phố, nơi có những con đường vắt qua dòng sông chảy xiết, vòng vèo uốn lượn bên sườn núi, tràn ngập nắng và gió thượng ngàn.

Xuống tàu tại ga Phố Lu sau một đêm với tiếng âm ì của con tàu phì phò lên dốc, du khách lên xe tới Bắc Hà để vừa kịp chợ phiên Cán Cẩu vào buổi sáng. Cách Phố Lu chừng 50km, xe chạy qua con sông

Chảy đỏ ngầu, qua vài con dốc ngoắt ngoéo trên sườn núi, chợ Cán Cẩu hiện ra xa xa với mái phủ bằng vải bạt màu xanh lẫn với sắc đỏ của hoa gạo.

Nằm trên một quả đồi nhỏ trên đường từ Bắc Hà đi Simacai, chợ Cán Cẩu dường như đã quá nổi tiếng nên khách nước ngoài đến rất đông.

Đến chợ khi mặt trời đã lên cao, nắng vương như mật lên phố chợ rộn rã sắc màu. Màu đỏ của váy áo xoay tròn, của những chiếc ô xòe thấp thoáng. Những cuộn len nhiều màu phơi mình trên tấm trải. Những địu hàng đầy ắp ắp cải mềo, rau xanh, ngô non nằm êm ả bên sườn đồi.

Lẫn trong đám hàng hoá và thổ cẩm được bày la liệt, là các cô gái H'mông vòng khuyên lóng lánh, váy áo rộn ràng, đang e lệ túm năm tụm ba cười khúc khích. Đây đó có những chàng trai H'mông ngất ngưỡng trên lưng ngựa, khuôn mặt bừng lên như một mặt trời nhỏ, ánh mắt si tình và cây khèn lắc lẻo bên hông.

Xế trưa, chợ bắt đầu tan. Du khách có thể quay về trung tâm huyện Bắc Hà. Không có chợ phiên, Bắc Hà u tịch và vắng vẻ. Buổi tối, phố xá lại càng tăng thêm vẻ trầm tư bởi những ngọn đèn đường vàng hiu hắt, những cơn gió mang hơi núi lạnh lạnh miên man trên tàn cây.

Nằm ngay bên con đường lớn là “Dinh thự cổ trên cao nguyên trắng” nổi tiếng với cả dân bản xứ và khách phương xa. Đây là “Cổ cung” của vua Mèo Hoàng A Tường cũ kỹ và rêu phong với lối kiến trúc vừa Tây phương vừa Đông Á.

Sau một đêm, du khách chạy xe vào Bản Phố, một bản của Bắc Hà danh tiếng. Con đường gập ghềnh sỏi đá vòng lên cao mãi, thấp thoáng những mái nhà chơi vơi trên sườn núi. Những cây mận mới hôm nào hoa nở tung như những bông tuyết trắng giờ đã xanh ngợp màu lá và quả mận non, lác đác những trái chín ửng hồng như lửa.

Tối ngã ba Lữ Thẩn khi mặt trời đã về trưa, xe chạy cố lên Simacai, thị trấn vùng biên cách Cán Cẩu chừng 30km. Con đường rải nhựa nhọc nhằn trườn mình trên sườn núi, những ngọn núi trải dài liên tiếp nhau, màu xanh của cây rừng bị bóc hết để lộ màu đất đỏ quạch tro tro trong ánh nắng khô khốc và gay gắt.

Vượt lên con dốc lởm chởm toàn đá hộc, chiếc xe gầm lên, tay lái rung bần bật. Đèo Pha Long đang ở dưới chân mình. Và sau một khúc quanh, nắng gió ủa vào, ngập tóc ngập mắt. Tây Bắc hiện lên, hùng vĩ như một bức tranh huyền thoại.

Núi trải điệp điệp trùng trùng, lô nhô như những chiếc bát úp ngược khổng lồ chạy tít về phía biên giới. Dòng sông Chảy như con dao cắt đôi dãy núi, nhỏ tí như sợi chỉ xanh, chảy uốn khúc quanh co dưới thung sâu. Ai đó đứng lặng yên bên vách núi, ngỡ như mình là kỵ sĩ lang thang, chỉ mây gió là bạn đồng hành.